

Heltai Gáspár fabulái

A hollóról meg a pávákról.

Egy valamely holló kevélységbe esék és kezdé az ő nemzetségét megútálni. És nagy sok pávatollat gyűjtögete és azokat magára ragasztá, megékesítvén magát vele. És midőn szépen felcifrálta volna magát, megútálván és elhagyván nemzetségét, a pávák közibe méne. És midőn közöttük járna, azokat is kezdé gúnyolni. Eszekbe vevén a pávák, hogy ez csak holló volna és nem pedig páva és hogy az ő tollukból ékesítette volna fel magát, mindnyájan reá rohanának és lehúzgálták a pávatollakat róla. Sőt holló tollait is kitépék és annyira vágák őket csőrükkel és vakarák körmekkel, hogy merő vér lőn az holló. Ekképpen véresen az ő nemzetségéhez kezdé visszaballagni. De látván őt a többi hollók, megútálák őtet. Merthogy előbb elhagyta volna őket és nagyobb dicsőséget akara keresni magának. És ekképpen a két nép között magára marada.

Értelme:

E fabula arra tanít, hogy kiki az ő mivoltában megmaradjon és megelégedjék az Úristentől és a természettől vett ajándékokkal. Elég szép, ékes és nemes vagy, ha megelégeszel és helyesen élsz avval, amit az Úristen néked adott és amivel a természet megékesített. Tovább ne nyulj, se hamissággal, se törvénytelenséggel, sem erőszakkal. És hagyd el a kevélységet. Csendes és alázatos légy a te hivatalodban. Ne töld magadat előre. Mert meglát és megismer az Úristen. És ha tetszik Őnéki és tenéked javadra leszen, bizony megtalál és előre viszi dolgodat. Így vagyon.